

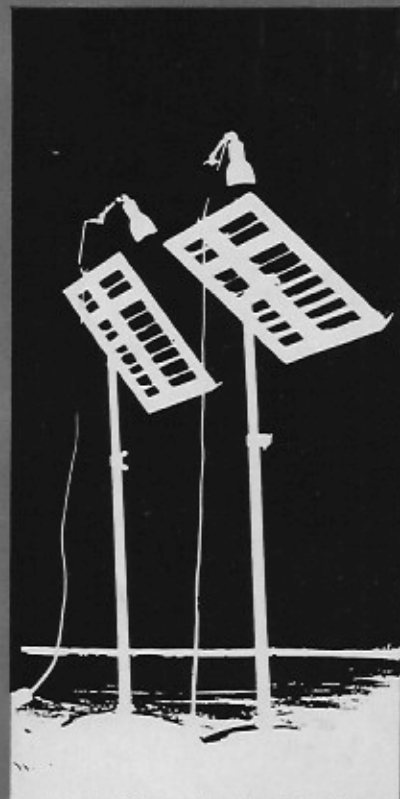
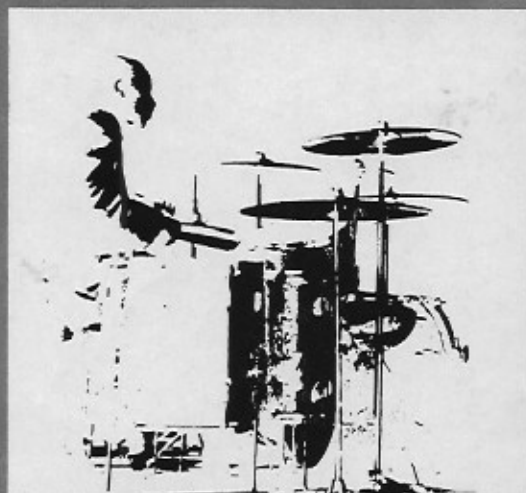
K.O.H.G.K. DE PLATE
ARCHIEF

Inv. Nr. 2017/0234

Coll.Nr.

117.7 H16 83/11/1904-08

casino - kursaal oostende

CZIFFRA

EDOUARD VAN REMOORTEL

CASINO-KURSAAL OOSTENDE

Auditorium

25-8-1964

FESTIVAL VAN VLAANDEREN
FESTIVAL DES FLANDRES

HET NATIONAAL ORKEST VAN BELGIË
L'ORCHESTRE NATIONAL DE BELGIQUE

solist(e)

CZIFFRA

maestro

EDOUARD VAN REMOORTELT

Allegro spiritoso
Andante
Menuet
Presto

Einde september 1773 vestigt de jonge Mozart zich opnieuw in Salzburg na een lange periode van reizen doorheen gans Europa. Daar beginnen de moeilijkheden met aartsbisschop Hieronymus van wiens orkest hij orkestmeester is. Uit die tijd dateren een ganse reeks symfonieën die reeds van een buitengewone meesterlijkheid getuigen in zover dat alle biografen noch min noch meer van een wonder gewagen. De frisse symfonie K V. 200 heeft reeds de vier, goed onderscheiden en volmaakt ontwikkelde bewegingen. Het eerste allegro is vederlicht, het andante dromerig, het menuet afwisselend strelend en dansend. De finale treft door haar frisheid en sprankelende levendigheid.

SYMFONISCHE VARIATIES

C. Franck
(1822-1890)

CZIFFRA

De symfonische variaties voor piano en orkest werden gekomponeerd in 1885 en behoren dus tot de laatste produktie-periode van Franck. Het opzet van dit werk is enig in de muziekliteratuur. Niet een volledig gebouwde melodie wordt, zoals bij andere komponisten, in wel goed van mekaar gescheiden delen, veranderd, maar Franck kiest twee korte thema's die, het eerste door de snaren, het tweede door de piano wordt voorgesteld. Hij verandert deze thema's nu eens in het orkest, dan weer in de piano en weeft ze zonder bepaald plan door mekaar. De brillante finale begint met een lange triller bij de piano, het tweede thema gemetamorfoseerd en sterk ritmisch nu, zal het laatste deel beheersen.

PAUZE

voor piano en orkest

CZIFFRA

Het is een parafrase op het gekende «Dies Irae», dat een dankbaar motief is geweest voor vele komponisten. Tijdens een Italiaanse reis zag Liszt een schilderij «De triomf van de dood» in Pisa en werd er door tot deze kompositie aangezet. Het Dies Trae thema is het grondmotief van een reeks variaties waarin allerlei griezeligheden realistisch zijn uitgebeeld: rammelen van beenderen, klapperen van tanden, weeklagen en dies meer.

BOLERO

M. Ravel
(1875-1937)

«Alleen maar ritme en orkest, geen modulatie, geen vorm...», zo schreef Ravel aan zijn vrienden over zijn bolero. Zijn bedoeling was enkel een studie in het instrumenteren te schrijven. De ganze dans, die ongeveer 18 minuten duurt, is één groot crescendo van pianissimo tot fortissimo. Het obsederende van de eentonige melodie wordt draaglijk gemaakt door de groeiende instrumentatie. Elke herhaling van de melodie is anders gekleurd en met een geleidelijke toevoeging van instrumenten. De climax lijkt wel een ineenstorting van klanken.

Allegro spiritoso
Andante
Menuetto
Presto

Fin septembre 1773, le jeune Mozart s'installe de nouveau à Salzbourg après une longue période de tournées dans toute l'Europe.

C'est là que commenceront les difficultés avec l'archevêque Hieronymus dont il était le maître de chapelle.

De ce temps datent toute une série de symphonies qui témoignent d'une maîtrise magistrale tant et si bien que tous les biographes crient au prodige.

La symphonie K. V. 200, qui est pleine de fraîcheur, possède déjà les 4 mouvements bien séparés les uns des autres et parfaitement développés.

Le premier allegro est léger comme une plume, l'andante est rêveur, le menuet tour à tour caressant et dansant.

Le final séduit par sa fraîcheur animée.

VARIATIONS SYMPHONIQUES

C. Franck
(1822-1890)

CZIFFRA

Le manuscrit de piano est daté de Quincy, 2 octobre 1885; celui d'orchestre, de Paris 12 décembre. Les Variations tendent à fondre piano et orchestre sans donner le premier rang à l'un ou à l'autre élément.

L'oeuvre est de musique pure, justifiant complètement son titre; elle se compose toute de variations.

Trois parties s'enchaînent; deux thèmes s'opposent: l'un rythmique, aux cordes, dont la première apparition au début, est rude et brutale. L'autre, exquise mélodie, d'une tendresse émouvante chantée par le piano. Leur combat symphonique est dirigé avec un art supérieur.

ENTR'ACTE

pour piano et orchestre

CZIFFRA

Cette danse macabre est une paraphrase du Dies Irae, qui fut un sujet favori de beaucoup de compositeurs.

C'est lors d'un de ses voyages à Pise que Liszt contemplant un tableau «Le triomphe de la mort» eut l'inspiration de cette oeuvre.

Le Dies Irae est le motif de base pour une série de variations où l'horreur est représentée d'une manière réaliste : des bruits d'ossements s'entrechoquants, dents qui claquent, gémissements, etc...

BOLEROM. Ravel
(1875-1937)

On trouve chez Ravel un élément de défi, il essaie toutes sortes de limitations afin d'éprouver avec certitude tout ce que peut l'industrie d'artiste, le concerto pour la main gauche et le boléro en sont des exemples extraordinaires.

Le Boléro a juré de remplir vingt minutes de musique avec un thème de seize mesures et sans aucun développement ni variation, ni modulation, par la seule diversité de l'instrumentation.

C'est à dire, l'adjonction de timbres nouveaux. Seule la couleur instrumentale rend l'uniformité supportable !